

naar det hedder, at „ingen maa mod Betaling have noget Barn, der er under 10 Aar gammelt, i Kost og Pleie uden dertil at have erhvervet Kommuneraadets Tilladelse“, men jeg er dog ikke saa ganske sikker derpaa. Det er jo mærkeligt — endstjøndt man jo nok kender Oprindelsen dertil, — at medens dette Lovforslag forterer under Justitsministeriet, saa hører Børnene paa Fattigaardene under Indenrigsministeren, og Børnehjemmene under Kultusministeren. Jeg spørger altsaa den høitærede Justitsminister, om det ikke er rigtigt, at disse Børnehjem falde ind under det her omhandlede Tilsyn, hvad jeg iøvrigt ikke har det Allermindste imod. Vi vide jo, at paa det forelagte Finantslovsforslag, saa vel som paa de foregaaende Finantslove, findes Bevillinger netop til Børnehjemmene. Jeg kan nu være tilbøielig til at tro, at man, i alt Fald fra den Side, hvortil jeg hører, ikke vil være uwillig til at gaa videre med Understøttelse netop til Børnehjemmene. De have, om jeg saa maa sige, hidtil næsten ligget udenfor alt Tilsyn, saaledes, at der end ogsaa var et Børnehjem, som jeg ikke her skal nævne, som fik Understøttelse af Statskassen, der blev trukket tilbage, og det af den Grund — det kan jeg jo godt sige her — at man fik Underretning om, at Sogneraadet havde henvendt sig til det paa-gjældende Børnehjems Bestyrelse om at behandle Børnene paa en mere human Maade, men fik til Svar, at det kunde Sogneraadet holde sig borte fra, det kom slet ikke dem ved, det var Bedfommendes egen Sag. Se saa bliver det ikke et Børnehjem i god Forstand i alt Fald, snarere det Modsatte af at være et virkeligt Hjem. I en anden Del af Landet var der et Børnehjem, som fik Understøttelse, men hvor det endogjaa gik saa vidt, at Manden og Konen ikke kunde enes om, hvem der skulde have Understøttelsen; det varede derfor længe, inden den kunde blive udbetalt. Det tydede heller ikke paa, at der var det bedste Forhold. Det kan ikke nægtes, at ogsaa denne Sag kan tages i Spekulatiøns Tjeneste, men naar dette udelukkes, naar man faar Børnehjemmene ind under et virkeligt Tilsyn, er jeg tilbøielig til at tro, at det er Noget, som Staten burde støtte, endogjaa i større Grad, end den gjør, naar man faar Sikkerhed for, at det kun er saadanne Folk, som virkelig drives af Nærighed til de stakkels Børn, der faae med det at gjøre. Ganste vist betragter jeg ikke engang Børnehjemmene som det Bedste, men vel som det Næstbedste; det Bedste betragter jeg unægtelig de virkelige Hjem for at

være; men da det kan være meget vanstædigt undertiden at faae dem, kan Børnehjemmene blive det Næstbedste, og navnlig fremfor Fattigaardene. Jeg vil dog henstille til den ærede Justitsminister, om han ikke vil gjøre Sit til, at hele dette Forhold med Opdragelsen af de fattige Børn kunde blive lagt under eet Ministerium; thi jeg betragter det som uheldigt for Sagen, at en Del af det nu ligger under Justitsministeren, en anden Del under Indenrigsministeren og atter en tredje Del under Kultusministeren. Jeg tror nemlig, at der, saaledes som jeg begyndte med at sige, er en meget stor Gjærning for Repræsentationen at gjøre ved at skaffe de fattige Børn en bedre og sundere Opdragelse end den, de hidtil have faaet. Flere af de sociale Ønder, som vi lide under, stamme aabenbart fra en forsømt Opdragelse, og vil man derfor gjøre en god Gjærning, er det, vi skulle gjøre, at stoppe Kilderne. Det kan vel være sikkert nok, at det ikke vil hjælpe i Diebliffet — det vil det ikke — men det kommer saa til senere at hjælpe i Fremtiden. Det var disse Bemærkninger, der mere ere fremkaldte ved Forslaget end indgaaende i de enkelte Paragrafer, som jeg vilde tillade mig at fremsætte.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først med Hensyn til selve Forslaget og den Maade, hvorpaa det formentlig bedst behandles, tillade mig at udtale, at jeg havde tænkt mig, at man vilde ligesom tage Traaden op, hvor den slap i Hjør, og havde derfor tænkt mig, at man fra dette ærede Things Side vilde være tilbøielig til at henvise Sagen til et Udvalg, hvori der jo saa sandsynligvis vilde kunne indsættes de samme Personer, som forrige Gang vare i Udvalget, saaledes at man omtrent kunde fortsætte denne Sags Behandling paa det Trin, hvor vi slap sidst, og hvor jo vel nok kun Samlingens Afbrudelse bevirkede, at man ikke blev færdig med Sagen, da man kunde haabe, at man ellers var kommen til Enighed om de enkelte Punkter, som man ikke var enig om. Det er den Tanke, jeg har haft med Hensyn til den Maade, hvorpaa Lovforslaget heldigt maatte behandles, og jeg vil derfor tillade mig at anbefale det ærede Thing at gaa denne Vej, forjaavidt man ikke maatte finde bestemte Grunde til noget Andet. Med Hensyn til de Punkter, som der i Særdeleshed kunde være Tale om, og hvor det jo blev nødvendigt, at Overveelsen gjenoptoges, vil jeg bemærke, at med Hensyn til denne Bestemmelse i § 1 om, at Loven ikke skal gjælde paa de Steder, hvor der ved Sundhedsvedtægter, som ere approberede af